

UCHWAŁA Nr XXVII/497/08
Rady Gminy Raszyn
z dnia 27 listopada 2008r.

w sprawie rozpatrzenia zarzutu złożonego do projektu "Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części wsi Sękocin Stary, Sękocin Nowy, Janki, Falenty oraz wsi Wypędy, Puchały".

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.) w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.) Rada Gminy Raszyn uchwala, co następuje:

§ 1.

Po rozpatrzeniu pisma z dnia 10.01.2004r. (poz. 486), wniesionego przez Panią Bogumiłę Aporius, zakwalifikowanego jako zarzut do projektu "Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części wsi Sękocin Stary, Sękocin Nowy, Janki, Falenty oraz wsi Wypędy, Puchały" w Gminie Raszyn, dotyczący: 1/ braku zgody na poszerzenie ul. Wirażowej, 2/ planowanej zmiany statusu ulicy Wirażowej, 3/ narażenia niektórych budynków znajdujących się przy ulicy Wirażowej na niszczenie – występują pęknięcia ścian, sufitów, fundamentów, cokołów ogrodowych etc., 4/ dojazdu ul. Wirażową pojazdów o nośności 48 ton do firmy „Mosso”, które wymagają odpowiedniej konstrukcji drogi, szerokości ulicy (min. 5-5½ m) i odległości budynków od zewnętrznej krawędzi jezdni (6m), 5/ nieposiadania przez ul. Wirażową „ani jednego punktu zgodnego z ustawą o drogach publicznych art. 43 co jest niezgodne z prawem”, 6/ braku chodników na ul. Wirażowej co stwarza bezpośrednie zagrożenie zdrowia a nawet życia, 7/ „znamiom przestępstwa” wynikającego wskutek „otwarcia naszej ulicy na drogę publiczną” w myśl ustawy o drogach publicznych art. 20 pkt 12, art. 20 pkt 14 i art. 20 pkt 15, zarzut odrzuca się w całości.

§ 2.

Uzasadnienie faktyczne i prawne przyjęto zgodnie z załącznikiem nr 1, stanowiącym integralną część niniejszej uchwały.

§ 3.

1. Uchwała podlega doręczeniu Pani Bogumile Aporius wnoszącej zarzut.
2. Uchwałę niniejszą wnosząca zarzut może zaskarżyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Rady Gminy Raszyn.

§ 4.

Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Raszyn.

§ 5.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PRZEWODNICZĄCY RADY

Tomasz Szwed

Załącznik nr 1 do uchwały Nr XXVII/497/08 Rady Gminy Raszyn z dnia 27 listopada 2008r. w sprawie: rozpatrzenia zarzutu złożonego do projektu *“Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części wsi Sękocin Stary, Sękocin Nowy, Janki, Falenty oraz wsi Wypędy, Puchały”*.

Przy sporządzaniu niniejszego projektu planu w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.) - *“do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego (...) w stosunku do których podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany planu oraz zawiadomiono o terminie wyłożenia tych planów do publicznego wglądu, ale postępowanie nie zostało zakończone przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe”*, stosuje się przepisy ustawy z dnia 7 lipca 1994r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.).

Artykuły 23 i 24 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zawierają dwa rodzaje środków służących do kwestionowania ustaleń zawartych w projekcie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, wyłożonym do publicznego wglądu. Pierwszym z nich jest protest, przysługujący każdemu, kto kwestionuje ustalenia przyjęte w projekcie (art. 23 ust. 1). Uchwała o uwzględnieniu lub odrzuceniu protestu nie musi spełniać szczególnych warunków formalnych i przepisy nie wprowadzają warunku jej doręczenia wnoszącemu protest. Drugim środkiem jest zarzut, który może wnieść jedynie podmiot szczególnie legitymowany: ten, którego interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone przez ustalenia projektu planu (art. 24 ust. 1).

Zgodnie z wyrokiem NSA w Warszawie z dnia 21.12.1998r. sygn. akt IV SA 1024/98 (LEX nr 43690): *„W postępowaniu kwestionującym w formie zarzutu projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego podmiotowość uczestnika tego postępowania jest kształtowana inaczej niż w postępowaniu administracyjnym, obejmując nie tylko istnienie interesu prawnego lub uprawnienia, ale także naruszenie tego interesu lub uprawnienia. Naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia staje się przesłanką dopuszczalności zarzutu i otwiera drogę do jego merytorycznej oceny. Ocena ta zaś dotyczy rodzaju naruszenia interesu prawnego lub uprawnienia wnoszącego zarzut i w zależności od tego zarzut może być uwzględniony albo odrzucony. Obowiązek uwzględnienia zarzutu do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego powstaje wówczas, gdy naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia zarzucającego jest związane z jednoczesnym naruszeniem obiektywnego porządku prawnego (normy prawa materialnego). Obowiązku takiego rada gminy nie ma wówczas, gdy naruszony zostaje interes prawny lub uprawnienia wnoszącego zarzut, ale dzieje się to w zgodzie z obowiązującym prawem, w granicach przysługującego gminie - z mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym - władztwa planistycznego, w ramach którego rada gminy ustala przeznaczenie i zasady zagospodarowania terenów położonych na obszarze gminy.”*

W piśmie z dnia 10.01.2004r. złożonym w terminie zgodnym z art. 23 ust. 2 i art. 24 ust. 2 ww. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym, Pani Bogumiła Aporius podniosła: 1/ brak zgody na poszerzenie ul. Wirażowej, 2/ planowaną zmianę statusu ulicy Wirażowej, 3/ narażenia niektórych budynków znajdujących się przy ulicy Wirażowej na niszczenie – występują pęknięcia ścian, sufitów, fundamentów, cokołów ogrodowych etc., 4/ dojazd ul. Wirażową pojazdów o nośności 48 ton do firmy „Mosso”, które wymagają odpowiedniej konstrukcji drogi, szerokości ulicy (min. 5-5½ m) i odległości budynków od zewnętrznej krawędzi jezdni (6m), 5/ nieposiadania przez ul. Wirażową *„ani jednego punktu zgodnego z ustawą o drogach publicznych art. 43 co jest niezgodne z prawem”*, 6/ brak chodników na ul. Wirażowej co stwarza bezpośrednie zagrożenie zdrowia a nawet życia, 7/ *„znamioma przestępstwa”* wynikającego wskutek „otwarcia naszej ulicy na drogę publiczną” w myśl ustawy o drogach publicznych art. 20 pkt 12, art. 20 pkt 14 i art. 20 pkt 15.

W przedmiotowej sprawie zakwestionowane przez Skarżącą ustalenia planu naruszają Jej interes prawny, skoro jest właścicielem działki nr ew. 229 położonej przy ul. Wirażowej na terenie objętym niniejszym projektem planu. Konsekwencją uchwalenia planu według kwestionowanego projektu będzie określony ustaleniami planu sposób wykonania prawa własności Skarżącej co do ww. działki położonej we wsi Puchały.

W świetle powyższego niewątpliwie projekt planu narusza interes prawny Skarżącej. Okoliczność ta wskazuje, że Skarżąca była legitymowana do wniesienia zarzutu w trybie art. 24 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym.

Fakt ten jednak, nie oznacza konieczności uwzględnienia zgłoszonych w tym zakresie zarzutów, a jedynie stwarza legitymację do ich wniesienia przez Skarżącą.

Ad pkt 1/, 5/ i 6/

Przepisami ustawowymi, które stanowią ograniczenie sposobu wykonywania prawa własności stosowanymi w niniejszej sprawie są regulacje ustawy z dnia 7 lipca 1994r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.), które upoważniają gminę do uchwalania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, w których gmina ustala przeznaczenie i zasady zagospodarowania terenu.

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego należy do szczególnej kategorii aktów normatywnych, tj. aktów zawierających normy planowe. Normy planowe określają cele, które powinny być osiągnięte nie przesadzając środków, które mogą być zastosowane dla osiągnięcia danego celu. Plan zagospodarowania przestrzennego stanowi podstawę do ingerencji w prawo własności, dotyczyć to może jednak sposobu wykonywania prawa, a nie samego prawa.

Ustawa o zagospodarowaniu przestrzennym w art. 2 ust. 1 stanowi, że ustalenie przeznaczenia i zasad zagospodarowania terenu dokonywane jest w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, zaś w art. 4 ust. 1 czynność tę zalicza do zadań własnych gminy i jednocześnie w art. 10 ust. 1 pkt 1-7 wskazuje zakres przedmiotowy ustaleń miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, zgodnie z którym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego ustala się, w zależności od potrzeb: *“przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnych funkcjach lub różnych zasadach zagospodarowania (...), linie rozgraniczające ulice, place i drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczym, a także tereny niezbędne do wytyczania ścieżek rowerowych, tereny przeznaczone dla realizacji celów publicznych oraz linie rozgraniczające te tereny, granice i zasady zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie, zasady obsługi w zakresie infrastruktury technicznej oraz linie rozgraniczające tereny tej infrastruktury, lokalne warunki, zasady i standardy kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym również linie zabudowy i gabaryty obiektów, a także maksymalne lub minimalne wskaźniki intensywności zabudowy, zasady i warunki podziału terenów na działki budowlane”*.

Drogi gminne stanowią uzupełnienie istniejących w danej gminie sieci dróg powiatowych, wojewódzkich lub krajowych. Z reguły są to drogi o najniższych parametrach technicznych, służące jedynie lokalnym potrzebom.

Dla istniejących działek budowlanych jak i dla nowo tworzonych działek budowlanych w niniejszym projekcie planu organ był zobligowany zapewnić właściwą sieć dróg istniejących i projektowanych, o szerokości umożliwiającej umieszczenie w nich całej infrastruktury technicznej i inżynieryjnej oraz tworzenia odpowiedniego układu komunikacyjnego, w powiązaniu z terenami sąsiednimi. W warunkach postępującej urbanizacji gminy trzeba się jednak liczyć ze zmianami polegającymi na kolejnych inwestycjach, oczywiście po stworzeniu przez gminę stosownych podstaw w planach zagospodarowania przestrzennego, w tym odpowiedniego układu komunikacyjnego. Takie zmiany, jak w niniejszej sprawie, nie stanowią naruszenia interesu prawnego skarżącego chronionego przepisami prawa cywilnego.

Tereny objęte projektem planu przyległe do ul. Wirażowej poza centrum wsi nie były przeznaczone pod zabudowę, były użytkowane jako grunty rolne. Zmiana przeznaczenia działek na cele budowlane wymagać będzie m. in. zapewnienia nowo tworzonym działkom budowlanym właściwej sieci dróg o szerokości umożliwiającej umieszczenie w nich całej infrastruktury technicznej i inżynieryjnej oraz tworzenia odpowiedniego układu komunikacyjnego, celem zaspokojenia potrzeb komunikacyjnych dla terenów o przeznaczeniu usługowo produkcyjnym ozn. symbolem UP i terenów zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej i usług ozn. MN/U, przyległych po obydwu stronach do kwestionowanej drogi publicznej.

Jakkolwiek w zarzucie bezpośrednio nie zakwestionowano planowego poszerzenia ul. Wirazowej, ograniczając się do podniesienia ubocznych kwestii nie związanych z zakresem przedmiotowym miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, to należy uznać iż faktycznym przedmiotem zarzutu jest brak zgody na poszerzenie ul. Wirazowej.

Obecnie ul. Wirazową na wysokości działki nr ew. 229 stanowi działka drogowa nr ew. 212/5, znajdująca się zgodnie z ewidencją gruntów we władaniu Gminy Raszyn.

Projekt planu przewiduje równomierne na obydwie strony poszerzenie z ok. 4-5m do 10m istniejącej ul. Wirazowej - klasy dojazdowej KD, kosztem pasa gruntu szerokości ok. 3m z działki Skarżącej, z zachowaniem przepisów Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. z 1999r. Nr 43, poz. 430), które zapewniają w szczególności spełnienie wymagań podstawowych dotyczących bezpieczeństwa użytkowania, bezpieczeństwa z uwagi na możliwość wystąpienia pożaru lub innego miejscowego zagrożenia, odpowiednie warunki użytkowe zgodne z przeznaczeniem drogi publicznej (§ 1 ust. 3 pkt 1 lit a), c), i pkt 2 Rozporządzenia jw.).

Przepisy ww. Rozporządzenia stosuje się przy projektowaniu, wykonywaniu dróg publicznych i związanych z nimi urządzeń budowlanych, a także ich odbudowie, rozbudowie, przebudowie oraz przy remontach objętych obowiązkiem uzyskania pozwolenia na budowę (§ 2).

Na podstawie § 5 ww. Rozporządzenia usytuowanie drogi oznacza w niniejszym rozporządzeniu umieszczenie jej elementów w pasie terenu wyznaczonym liniami rozgraniczającymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego lub w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, w trybie określonym w przepisach o zagospodarowaniu przestrzennym.

„Szerokość drogi w liniach rozgraniczających powinna zapewniać możliwość umieszczenia elementów drogi i urządzeń z nią związanych wynikających z ustalonych docelowych transportowych i innych funkcji drogi oraz uwarunkowań terenowych” (§ 6).

Zgodnie z § 7 ust. 1 Rozporządzenia szerokość ulicy w liniach rozgraniczających, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, nie powinna być mniejsza niż 10m dla drogi klasy D o przekroju jednojezdniowym.

Stosownie do § 7 ust. 2 Rozporządzenia w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych trudnymi warunkami terenowymi lub istniejącym zagospodarowaniem, w zabudowanym centrum wsi przyjęta będzie mniejsza szerokość ulicy – 8m, niż podane w ust. 1, jednak pod warunkiem spełnienia wymagań, o których mowa w § 6, kosztem pasa gruntu szerokości ok. 2m z działki Skarżącej.

Powyższe rozwiązania w postaci stworzenia minimalnego podstawowego lokalnego kośćca drogowego daje możliwość swobodnego kształtowania pozostałych dróg wewnętrznych, i umożliwi najdogodniejszy dostęp do istniejących dróg publicznych w tym obszarze, a tym samym rozwój tych terenów.

Zwrócić należy przy tym uwagę na zaistniałą w tej chwili możliwość zaprojektowania w niniejszym projekcie planu sprawnego układu komunikacyjnego, co umożliwi zachowanie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie oraz zapewnienie właściwych standardów w zakresie realizacji infrastruktury technicznej – obsługi inżynierskiej obszaru i uporządkowanie w podstawowym zakresie ruchu kołowego na terenach przyszłej aktywności gospodarczej i wprowadzenie na tym terenie ładu przestrzennego, którego jedną z form jest właściwe ukształtowanie w perspektywie układu dróg.

Gmina przewidując w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego projektowane drogi stosownie do art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 o drogach publicznych (Dz. U. z 2007r. Nr 19, poz. 115) przeznaczyła pod poszerzenie istniejących dróg publicznych i pod przyszłą budowę dróg publicznych pasy terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem, z zachowaniem przepisów Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2

marca 1999r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. z 1999r. Nr 43, poz. 430).

Zatem klasa dróg, a więc ich szerokość w liniach rozgraniczających, która powinna zapewniać możliwość umieszczenia elementów drogi i urządzeń z nią związanych wynikających z docelowych transportowych i innych funkcji drogi oraz uwarunkowań terenowych a co za tym idzie linie zabudowy oraz ich przebieg wynikają z wyżej wymienionych przepisów prawa materialnego.

W sytuacji kiedy Gmina zaprojektowała sporne poszerzenie ul. Wirażowej z zamiarem usprawnienia podstawowego układu komunikacyjnego terenu objętego projektem niniejszego planu to należy przyjąć, że Gmina nie nadużyła przysługującego jej władztwa planistycznego.

Skarżąca w swoim zarzucie nie wskazała naruszenia ww. ustaleniami komunikacyjnymi projektu planu konkretnego przepisu prawa materialnego.

Wskazać przy tym należy jednocześnie na sprzeczność braku zgody na planowane poszerzenie ul. Wirażowej z zarzutami pkt 5/ i 6/ podnoszącymi nieposiadanie przez ul. Wirażową „ani jednego punktu zgodnego z ustawą o drogach publicznych art. 43 co jest niezgodne z prawem” i brak chodników na ul. Wirażowej, co zdaniem Skarżącej stwarza bezpośrednie zagrożenie zdrowia a nawet życia. Przecież celem planowanego poszerzenia ul. Wirażowej jest właśnie usunięcie w przyszłości ww. nieprawidłowości.

Zarzuty pkt 5/ i 6/ wykraczają poza zakres przedmiotowy planu określony art. 10 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym.

Wobec powyższego zarzut w zakresie pkt 1/, 5/ i 6/ należało odrzucić.

Ad pkt 2/, pkt 4/

Odnosząc się do podnoszonego zarzutu pkt 2/ „zmiany statusu ulicy Wirażowej”, która „Do tej pory ma charakter drogi wewnętrznej zgodnie z art. 18 ust. 1 o drogach publicznych” oraz pkt 4/ dotyczącego dojazdu ul. Wirażową pojazdów o nośności 48 ton do firmy „Mosso”, które wymagają odpowiedniej konstrukcji drogi, szerokości ulicy (min. 5-5 1/2m) i odległości budynków od zewnętrznej krawędzi jezdni (6m), stwierdzić należy, iż są one bezzasadne, gdyż wykraczają poza zakres przedmiotowy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego określony w wyżej cyt. art. 10 ust. 1 pkt 1-7 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym.

O zaliczeniu danej drogi do kategorii dróg publicznych decydują bowiem względy techniczne i prawne regulowane przepisami ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007r. Nr 19, poz. 115 z późn. zm.).

Ustawodawca dzieli drogi publiczne ze względu na ich funkcje na drogi krajowe, wojewódzkie, powiatowe i gminne. Obecnie zaliczenie do kategorii dróg gminnych następuje w drodze uchwały rady gminy, po zasięgnięciu opinii właściwego zarządu powiatu.

Natomiast zgodnie z załącznikiem do uchwały nr 245 Rady Narodowej Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 26 maja 1988r. w sprawie zaliczenia dróg publicznych na terenie m.st. Warszawy i województwa stołecznego warszawskiego do kategorii dróg lokalnych miejskich oraz dróg gminnych (Dziennik Urzędowy Województwa Stołecznego Warszawskiego Nr 17, poz. 186), zawierającym wykaz dróg gminnych w gminie Raszyn, ul. Wirażowa została zaliczona do dróg gminnych pod numerem 0124003.

Projekt planu winien dostosować obecne parametry drogi do wyznaczonych przez przepisy dotyczące dróg publicznych.

Nie każda jednak droga może być zaliczona do dróg publicznych. Przymiot ten przysługuje tylko tym drogom, z których może korzystać każdy podmiot. Wyraz "każdy" oznacza, że z drogi publicznej mogą korzystać bez wyjątku wszyscy. Chodzi o to, że żadna z osób korzystających z drogi publicznej nie musi posiadać specjalnego zezwolenia.

Ograniczenia wynikają z zasad uregulowanych aktami wykonawczymi do ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.). Chodzi m.in. o rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 31 lipca 2007r. w sprawie okresowych ograniczeń oraz zakazu ruchu niektórych pojazdów na drogach (Dz. U. Nr 147, poz. 1040) i z dnia

16 grudnia 2004r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu wydawania zezwoleń na przejazdy pojazdów nienormatywnych (Dz. U. Nr 267, poz. 2660).

Ponadto ograniczenia w korzystaniu z niektórych dróg wprowadziły art. 173-179 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62, poz. 627 z późn. zm.) oraz ustawa z dnia 28 października 2002r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 199, poz. 1671 z późn. zm.).

Wszystkie kwestie dotyczące własności zostały uregulowane w Kodeksie cywilnym, a spory wynikające z prawa własności rozstrzygają sądy powszechne.

Poruszone w pkt 4/ kwestie dotyczą organizacji ruchu na ww. drodze, jej modernizacji i przebudowy i nie mogą być przedmiotem ustaleń planu, których zakres w stosunku do ulic oraz dróg publicznych wraz z urządzeniami pomocniczymi określa art. 10 ust. 1 pkt 2 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym.

Wobec powyższego zarzut w zakresie pkt 2/ i 4/ należało odrzucić.

Ad pkt 3/

Kwestie narażenia niektórych budynków znajdujących się przy ulicy Wirażowej na niszczenie – występują pęknięcia ścian, sufitów, fundamentów, cokołów ogrodowych etc., ponieważ znajdują się w bliskiej odległości od ulicy Wirażowej wykracza poza zakres przedmiotowy planu określony art. 10 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym.

Zatem zarzut pkt 3/ jako bezprzedmiotowy należało odrzucić.

Ad pkt 7/

Odnosząc się do zarzutu pkt 7/ dotyczącego „znamiom przestępstwa” wynikającego wskutek „otwarcia naszej ulicy na drogę publiczną” w myśl ustawy o drogach publicznych art. 20 pkt 12, art. 20 pkt 14 i art. 20 pkt 15 wskazać także należy, że wykracza poza zakres przedmiotowy planu określony przepisami prawa materialnego - art. 10 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym.

W świetle powyższego zarzut w zakresie pkt 7/ jako bezprzedmiotowy należało odrzucić.

Jeżeli Rada przystąpiła do prac nad kwestionowanym planem w ramach przysługującego jej władztwa planistycznego, a zatem w zgodzie z obowiązującym prawem, to nie można jej skutecznie zarzucić, iż naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia Skarżącej dokonało się z jednoczesnym naruszeniem obiektywnego porządku prawnego (normy prawa materialnego), a dopiero takie naruszenie uprawnień Skarżącej skutkowałoby - w myśl wcześniejszych wywodów - nieważnością uchwały o odrzuceniu zarzutów.

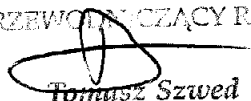
Jak wyżej wskazano ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują, wraz z innymi przepisami prawa, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym. Plan miejscowy zgodnie z tym przepisem nie rozstrzyga o prawie własności, a tylko o sposobie jej wykonywania.

Zestawienie tego przepisu z art. 2 ust. 1 i art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym wskazuje, że gmina działając w ramach swoich uprawnień planistycznych ma prawo ustalenia przeznaczenia oraz zasad zagospodarowania terenu, określając sposób wykonywania prawa własności.

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie narusza stosunków własnościowych czy też posiadania. Określa jedynie - jak to już wcześniej stwierdzono - przeznaczenie i sposób zagospodarowania terenu. Tak też stało się w przypadku niniejszego projektu planu, który po uchwaleniu i wejściu w życie nie naruszy istniejącego stanu rzeczy. Uchwalenie planu miejscowego nie pozbawi prawa własności ani też możliwości dochodzenia roszczeń związanych z danym prawem własności.

Wobec powyższego stanu faktycznego i prawnego zarzut należało odrzucić w całości.

PRZEWODNICZĄCY RADY

Tomasz Szwed